

Utdrag fra Kjersti Anfinnsens roman **De siste kjærtegn**

Små hender

Før kunne hendene mine redde liv. De kunne redde et lite barn. Det var en sann glede å møte foreldrene etter slike vellykkede operasjoner og si: «Vi har lukket igjen hullet i hjertet. Alt ser ut til å gå fint.»

Nå kan jeg ikke engang skjenke i en kopp kaffe uten å søle. Frisøren min forteller meg at leiligheten er full av flekker og smuler. Han har sannsynligvis rett i at jeg trenger enda mer hjelp. Helst vil jeg klare alt selv. «Du er som et

trassig barn, Birgitte», sier frisøren min til meg. Folk sier at livet er en syklus, men sammenligningen føles feil. Det er noe som mangler.

Hver gang jeg ser meg i speilet, er det noe som mangler. Hver gang jeg ser på hendene mine, er det noe som mangler.

Jeg vet godt at det er fremtiden som mangler.

Saueflokk på Stokkøya. Foto: Niklas Angelus.

